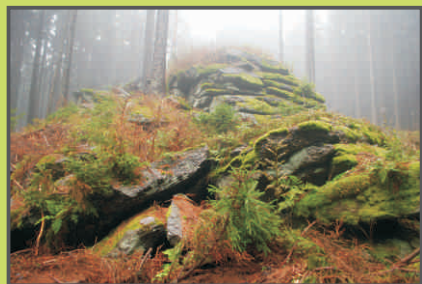

Skály Vysoké

Podzimní Vysoká

Skály Vysoké

Skály Vysoké

Skály u Vitorazské vyhlídky

Státní hranice

Skály Vysoké

Süsova cesta

Hojnovodský prales

Cesta z vrcholu Vysoké

Hojná Voda a Kraví hora

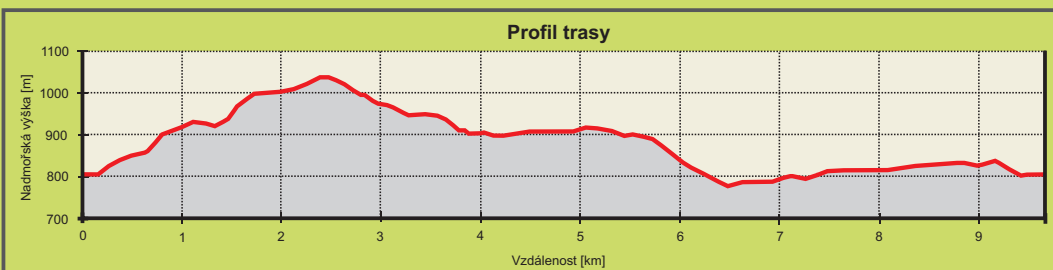
Naučná stezka prales Hojná Voda

STATISTIKA

— doporučená trasa — alternativní trasa měřítko 1: 37 000

Celková vzdálenost	9,8 km	Minimální výška	777 m n. m.	Letiště
Celkové převýšení	354 m	Maximální výška	1033 m n. m.	Vysoká
		Počáteční výška	804 m n. m.	Hojná Voda

SKALNÍ TRASA

— Hojná Voda - Vysoká —

Vysoká 1033 m n. m.

Hraniční kámen 1754

NPP Hojná Voda

Délka trasy: 9,8 km - Náročnost: 3/5 - Převýšení: 354 m

Projekt byl realizován v rámci Akčního plánu Programu rozvoje Jihočeského kraje pro rok 2010

SKALNÍ TRASA

Vážení návštěvníci, pokud jste k nám přijížděli od Českých Budějovic, již z dálky jste je viděli. Mohutné, tyčící se nad okolní krajinou. První tři vrcholy Novohradských hor. Vlevo tisícová Vysoká, vpravo Kuní a uprostřed hora Kraví, s rozhlednou na vrcholu. Kouzlo celého panorama navíc umocňovalo poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dobré Vodě. Skalní trasa nás zavede na jednu z hor. Na tu nejvyšší, tisícovou Vysokou. Vydáme se na ni z Hojné Vody. Půjdeme po úzkých pěšinách, kolem skalních stěn, i nejstarším pralesem, abychom nakonec celou horu obešli a vrátili se zpět do Hojné Vody.

Skvělým průvodcem nám může být kniha První tři z roku 2005 od znalce Novohradských hor Milana Koželuha, která provází také po již zmiňované Kraví a Kuní hoře. Její součástí je kromě podrobné mapy také vrcholový protokol k překreslení raznic umístěných na vrcholech zmíněných hor.

PŘÍSTUPNOST

Trasa začíná a končí v Hojné Vodě. Nejlépe uděláte, když projedete centrem obce a zaparkujete na parkovišti u odbočky na Vysokou. Hojná Voda je od Nových Hradů vzdálena 12 km. Cestou se určitě zastavte u poutního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Dobré Vodě. Je odsud krásný výhled. Pod schodištěm kostela vytéká léčivý pramen.

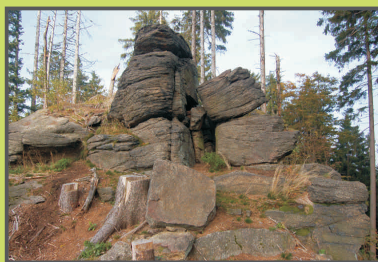
NÁROČNOST

Cesta je v první fázi asfaltová, poté přechází ve šterk a zbytek cesty do sedla tvoří uzounká pěšinka. Odsud přes vrchol až k první křižovatce se jde po lesní cestě. Zbytek je zase tvořen šotolinou, resp. asfaltkou. Trasa není příliš fyzicky náročná.

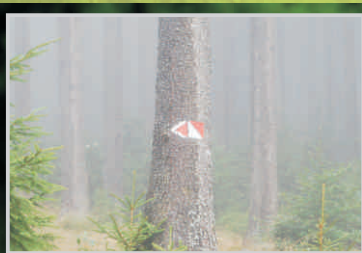
DOPORUČENÁ TRASA

Vycházíme z parkoviště v Hojné Vodě. S orientací nám pomůže místní značená trasa. Podobu značek vidíte na fotografii. Po této značené trase půjdeme až na křižovatku s cedulkou Lukov. Nyní jdeme po asfaltce až k osamocenému domku čp. 120. Pokračujeme vzhůru. Zleva se budeme vracet zpět. Na další křižovatce jdeme vpravo. Cestu do kopce si zpestřujeme trháním malin a ostružin, které rostou při cestě.

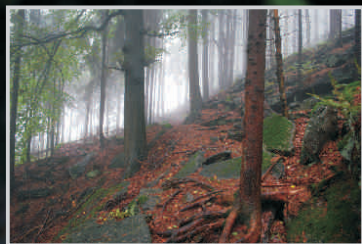
Podle běžných map přicházíme ke křižovatce čtyř cest. Ve skutečnosti máme problém tu čtvrtou rozlišit. Ta vede přímo nahoru do sedla, ale je silně rozbahněná a sjízdná snad jen těžkou technikou. Cesta vpravo obchází

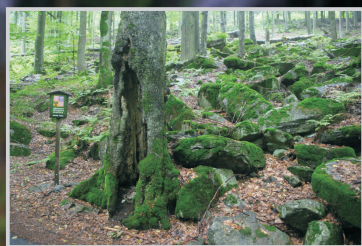
Můstek

Místní značení

Cesta k Vitorazské vyhlídce

Prales Hojná Voda

Šejby. Na Vitorazské vyhlídce dnes již nespatříme nic víc, než vrcholky okolních stromů. Musel ale odtud být krásný výhled. Za I. republiky zde bývala dřevěná vyhlídková plošina.

Scházíme z Vitorazské vyhlídky a skály zmizí. Náhle se dostaneme na překvapivě rozlehlé prostranství. Nacházíme se v sedle. Pokračujeme rovně, jak nám ukazuje červenobílá značka. Stoupáme po nepříliš kvalitní cestě a tušíme, že vrchol se blíží. Již vidíme značení KČT a sloupek s vrcholovou raznicí Prvních třech. Před sebou vidíme dvě vrcholová skaliska hory Vysoké. To vzdálenější nedávno odhalila těžba dřeva. Jeden ze stromků na jeho vrcholu se při té příležitosti proměnil v jednoduchý kříž. Další posloužil jako zábradlí. Díky tomu můžeme bezpečně vystoupat až nahoru ke kříži. Stojíme na vrcholu **Vysoké** v nadmořské výšce 1034 m n. m. Zapneme GPS, protože na jednom ze skalisek je ukryta naše keška.

Po značkách opouštíme vrchol. Dostáváme se do míst, kde má cesta zvláštní kouzlo. Prastarý široký chodník uprostřed divokého svahu plného balvanů a padlých stromů porostlých mechem. Po několika stech metrech se les i cesta změní a my jsme opět v přítomnosti monokultury smrku a kamenité cesty. To ale trvá krátce, protože se napojujeme na šotolinovou cestu, po které jeli cyklisté. V knize První tři se nazývá Čertovka. Čert ví proč. Společně pokračujeme na další rozcestí zvané Lukov. Přicházíme na cestu

horu a my se na ni napojíme, až budeme sestupovat z vrcholu. Pokud jdete s kočárkem či jedete na kole, budete muset pokračovat tudy, protože další část značené trasy k tomu není uzpůsobena. Vrchol si zkrátka musíte nechat na jindy. Nám ostatním značení ukazuje doleva.

Kvalita cesty se postupně zhoršuje, až musíme přeskákat po kamenech, abychom nezapadli do bahna. Když už se rozhodujeme, zda se vrátit, nekvalitní cesta skončí a my vstupujeme na úzkou pěšinu. Ta nás povede až do sedla. Zároveň spatřujeme první skály. Jde o nejsevernější skalní masiv Vysoké. V knize První tři je označován jako Můstek. Můžeme na něj z druhé strany bez potíží vylézt a díky nedávnému vykáčení okolních stromů spatřit protější Kraví horu s rozhlednou a další vrcholy na západ od Vysoké. Pohled k severu do Čech trochu zastiňují stromy, ale přesto mezi nimi spatřujeme jak Nové Hradky, tak Horní Stropnici. Když už jsme v tom rozhlížení, nesmíme zapomenout ohlédnout se také k hoře. Skály, které vidíme mezi stromy jsou součástí Severního hřebene. Ten se táhne odsud až k Vitorazské vyhlídce. Je špatně přístupný a málo známý, protože není téměř odnikud vidět. Je to však jedna z nejzajímavějších částí Vysoké.

Sejdeme z Můstku zpět a pokračujeme dál po značkách uzounkou pěšinkou. Asi v polovině cesty mezi Můstkem a Vitorazskou vyhlídkou se nám díky vykácenému úseku lesa dostane krásného výhledu na obec

s celkem kvalitním asfaltovým povrchem, která obchází celou horu. My půjdeme doleva, a opustíme tak místní červenobílé značení, které pokračuje vpravo přes Nové Hutě zpět do Hojné Vody. Nové Hutě jsou zaniklou obcí, kterou dnes připomíná pouze křížek u cesty. Jindy by se slušelo říci něco o její historii, ale nás dnes čeká místo zajímavější – hojnovodský prales.

Přicházíme k několika rozcestím za sebou. Cesty vlevo se spojí a vedou do nám již známého sedla. Rovněž z cest vpravo se záhy stane jedna, která pokračuje na jih podél hranice. Nenecháme se zmást a budeme držet přímý směr. Že jdeme dobře, poznáme podle šterkové cesty odlišné od ostatních. Je uvozena dvěma velkými kameny a vede přes státní hranici do Rakouska. U hranice spatříme kromě lavičky a informačních panelů část tzv. „zvláštního zařízení na komunikaci“. V neposlední řadě zde najdeme **historický hraniční kámen**. Kámen je z roku 1754, zařízení je pozůstatkem opevnění vybudovaného před Druhou světovou válkou. Jak se dočteme na informační tabulce, tento pás byl součástí deseti tisíc dalších objektů lehkého opevnění budovaných od roku 1935 na hranicích ČSR. Je nejlépe zachovaným ZZ tohoto typu v ČR. Velká část textu na informační tabulce je pak věnována družstvu „SOS Lukov“, které zde střežilo hranici. Pozorně čteme o událostech z předvečera Druhé světové války a málem bychom zapomněli na ten malý historický hraniční patníček. To by však byla chyba, protože s ním souvisí i hledání tematické kešky.

Vracíme se ze šterkové cesty zpět na asfaltovou a dáváme se doprava. Po chvíli se cesta opět rozdvouje. My se držíme vpravo na asfaltce, která nese historický název Sůsova cesta. Přicházíme k informačnímu panelu naučné stezky a tabulce s nápisem **Národní přírodní památka Hojná Voda**. Vstupujeme do jedné ze dvou nejstarších pralesovitých rezervací ve střední Evropě. Tou druhou je nedaleký Žofínský prales. Oba byly založeny roku 1838 osvíceným hrabětem Jiřím Františkem Buquoyem. V době, kdy ochrana životního prostředí ještě neměla svůj dnešní význam, on přišel s myšlenkou „...zachovati zmíněnou lesní část jako památník dávno minulých dob názornému požitku přátel přírody a vzdání se v ní veškerého hospodářského těžení.“

Přečteme si čtvrtý informační panel a pokračujeme cestou dolů. Půjdeme proti směru naučné stezky, takže nás nepřekvapí, že následující panel má číslo tři. Trochu by nás ale mohlo překvapit, že kousek před panelem se ozve naše GPSka s upozorněním na blízkou kešku. Ohlédneme se za sebe a zjistíme, že na kameni u cesty je tabulka s upomínkou 150. výročí založení pralesa. Keška je skryta nedaleko.

Procházíme pralesem a kocháme se majestátností vzrostlých buků. Cesta stále klesá a my zastavujeme jen u informačních panelů. Nakonec dojdeme na velké prostranství, zvané mezi lesními dělníky „Letiště“. Po levé straně si všimneme úvodního informačního panelu a také studánky, kterou napájí potůček pramenící o pár set metrů výše. Můžeme si na chvíli odpočinout a občerstvit se. Čeká nás poslední úsek cesty, dlouhý zhruba tři kilometry. Po asi čtyřiceti minutách přijdeme k nám známému rozcestí u domu čp. 120. Vrátili jsme se zpět do Hojné Vody.

Pamětní deska v pralesě